

Hodik Lilla
(Debreceni Ady Endre Gimnázium, 9.B)
különdíjas

Életízesítőnk, az olvasás

Az olvasásról lehet nagyon sokat vagy nagyon keveset mesélni. Áradozni és pozitívumokat felsorolni vagy arra hivatkozva nem mondani semmit, hogy az olvasást érezni kell.

Én egy kicsit az első és kicsit a második csoportba is tartozom. Egyrészt, ha könyvet kell ajánlani, be nem áll a szám, főleg, ha egy barátommal bekeveredünk a könyvtárba. És persze reszkessen mindenki, aki velem könyvesboltba mer lépni! Legalább másfél órányi tömény könyvimádatra kell számítani. Nem számít, hogy kaland, horror, történelmi vagy tudományos- fantasztikus, bármilyen könyvről órákat tudnék csevegni egy teljesen idegen emberrel is.

A könyvek menedéket nyújtanak. Nemcsak a külvilág, de a belső nyomasztó gondok elől is. Egyedül lehetünk, mégsem vagyunk magányosak. Olvasás közben a valóság és a képzelet kicsiny határán lehet önfeledten táncolni. Elfelejtjük a tegnapi hibáit és a holnap félelmeit, egy kis időre félre lehet tenni a rossz dolgokat. Olyan ez, mintha behunynánk a szemünket egy pillanatra, mielőtt kikászálódnánk az ágyból.

Az olvasás olyan, mint a táplálkozás. A könyv az elme étke. Mindenki maga dönti el, hány fogásos vacsorát talál fel az agyának.

Túl sok hasonlat, túl kevés idő. Persze ahhoz, hogy ilyen csodálattal lehessen beszélni a könyvekről, jókat kell olvasni. Olyanokat, amik lekötik a figyelmünket. Az ilyen könyvekbe tudjuk magunkat beleélni, és ezáltal el is tudunk szakadni a valódi élettől. Akkor is, ha a világ legszívszagatóbb történetét forgatjuk a kezünkben. Nem az a fontos, hogy mindig boldog és oldott hangulatú legyen a könyv, sőt egy feszült tempójú regény még inkább magába tudja szippantani az olvasót. Természetesen ezt meg kell tapasztalni. Érezni kell azt, ahogy idegességben tövig rágnád a körmeid, hiába vagy azzal tisztában, hogy ez „csak egy könyv”.

Nem. Nem „csak egy könyv”. Minden könyv „A Könyv”.

Teljesen megéri könyvmolynak lenni. Megéri az összes furcsán néző fejen végigpillantani, ahogy több kilós könyveket cipelek, és elolvasom őket két nap alatt. Nincs jobb annál, amikor érzed, hogy majd' leszakad a hátad, de tudod, hogy végre megszerezted a sok könyvet a táskádban. A világ egyik legjobb dolga egy pohár teával beburkolózni az ágyba és csak falni a könyveket. Mosolyogva visszagondolni az évekre, amikor lefekvés után még a takaró alatt sem tudtam letenni a könyvet, és zseblámpával világítottam meg a fakó betűket a vaksötétben. Persze akkor nagyon ravasznak éreztem magam, mára rájöttem, hogy a szüleim természetesen

észrevették, miben sántikálok, de nem volt szívük rám szólni. Ha megkérdezi bárki is, megérte hulla fáradtan, bárgyú vigyorral az arcomon végigszenvedni a napot, mert előző éjszaka muszáj volt befejeznem „még ezt a pár fejezetet”. A könyvek adják az új élményeket, az új ötleteket. A zenei ízlésem még mindig egy gödör legalján pihengetne, ha egy számomra meghatározó könyv miatt nem kezdtem volna el meghallgatni az olyan dalokat, amiket most is hallgatok.

Az én két legmeghatározóbb könyvélményem közül az első egy Nyulász Péter- regény. A címe egy rövid szó, egy név: Helka. Ez volt életem legelső nagyobb terjedelmű könyve. Karácsonyra kaptam, és azonnal bele is kezdtem. Nagyon hamar végeztem vele, de az utána következő hét teljesen kiesett az emlékeimből. Annyira elvarázsolt az a képzeletbeli világ, hogy napokig nem tudtam belőle kimászni. Az volt az első eset, hogy ezt éreztem, és még akartam. Azt szerettem volna, hogy még több könyv szakítson ki a valóságból.

A második ilyen legmeghatározóbb olvasmányélményem Maggie Stiefvater Hollófiúk sorozata. Már az első rész után éreztem, hogy ez lesz a „második Helkám”. Talán többet mond minden szónál, ha azt mondom, hogy a második résznél megakadtam. Nem akarom, hogy vége legyen. Keserédes könyvek ezek nekem.

Nem hazugság, és még csak nem is túlzás, hogy egy olvasó akár ezernyi életet is megélhet a saját, halandó élete alatt. Csak az olvasó emberek tudják, hogy mit jelent az, amikor nem tudod eldönteni egy emlékedről, hogy filmben láttad, olvastad, vagy veled történt-e meg. Bárki, aki azt állítja, hogy az olvasás unalmas, valószínűleg még nem fogott könyvet a kezében. Az agyunk csodás kis találmány, csak meg kell hozzá találni a használati utasítást. Amint ezzel megvagyunk, és kinyitunk egy könyvet, a betűk szavakká, a szavak mondatokká, majd ezek egy történetté állnak össze a fejünkben. Képek, hangulatok, illatok, érzések, fények- ez az olvasás ajándéka.

Véleményem szerint az olvasás a szórakozás és a tanulás, a tudás keveréke. Az olvasás mindennek az alapja, így az önkifejezésé is. A kapcsolatom a könyvekkel rendkívül bonyolult. Volt itt sírás, veszekedés, harag, öröm és idegesség. De egy biztos. Amíg világ a világ, a könyvek mindig az én legjobb barátaim lesznek.